

Vos en uil

Omdat het regende, zat Vos binnen, of beter gezegd, hij hing binnen. Zijn staart had hij om een balk in het plafond van zijn hol geslagen. Zijn achterpoten klemde tegen de zijkanten van diezelfde balk. Hij zwierde met zijn voorpoten boven de tafel. Zijn snuit slingerde voor het schilderij met het heuvellandschap langs dat scheef aan de muur hing. Vos vond het heel anders lijken van onderaf. De heuvels maakten een dansje. Hij draaide zijn kop een kwartslag waardoor hij de uitgang van zijn hol kon zien en het hek dat daarachter stond. Het hek dat zijn vrienden buiten sloot.

Zag hij het goed? Hij knipperde met zijn ogen. Er zat een gat in het hek. Hij stopte met slingeren. Een heel groot gat. Zijn adem stakte in zijn keel. Hij vergat dat hij op z'n kop hing en viel met een harde dreun op de grond. 'Auw!' Vos krabbelde overeind. Daarna maakte hij zich zo plat hij kon en sloop zijn hol uit. Met een boogje liep hij naar het hek. Nu zag hij het goed. Er zat inderdaad een groot gat in. Het gaas was slordig naar binnen gedraaid. Vos zag voetstappen in de blubber die richting zijn hol liepen, gevuld met water. Voetafdrukken van jagers? Er liep een rilling over de rug van Vos. Waren ze op zoek naar hem? Nu was hij nergens meer veilig. Met de regendruppels probeerde hij zijn angst van zich af te schudden. Als je nergens meer veilig bent, kun je net zo goed overal heen, dacht Vos terwijl hij het gat gadesloeg.

Op zijn hoede liep hij naar het gat. Zijn hart roffelde in zijn borst. Hij stak zijn linkerpoot door het gat. Er woei een prettig briesje daar aan die andere kant. Of verbeeldde hij zich dat maar? Vos keek goed om zich heen. Geen jagers. Gelukkig maar. Hij liep naar achter, maakte zich klein, nam een teug lucht en sprong in één keer door het gat. Hij landde naast de beuk die zo lang onbereikbaar was geweest. Hij duwde zijn kop tegen zijn bast en slaakte een zucht van verlichting. Daarna keek hij om de stam van de beuk. De stammetjes van het berkenbos verderop glinsterden van de regen. Wat was de wereld aan deze kant van het hek schitterend! Vos maakte malle sprongen rond de beuk. Het avontuur kon beginnen.

Plotseling hoorde hij een stem boven zich. 'Aha. Daar ben je eindelijk!' Vos keek op en zag een uil op de tak van de beuk zitten. 'Oh hallo!', zei Vos verrast. 'Hoe wist je dat ik zou komen?' De uil keek vanuit de hoogte op Vos neer. 'Ik weet dingen.' De uil knipperde met zijn ogen en schraapte zijn keel. Vos was zichtbaar onder de indruk. 'Ik wist gisteren niet dat ik jou vandaag zou zien. Jij weet inderdaad dingen. Je weet zeker ook dat ik op avontuur ga?' De uil liet zijn borst zwellen. Het deed hem goed om dingen beter te weten. 'Uiteraard. Maar je kunt niet zomaar onvoorbereid op avontuur. Daarom heb ik je opgewacht, om je wijze raad te geven.' Vos was verbaasd. 'Ik red mezelf prima zonder jouw wijze raad. Tot ziens!' Vos maakte aanstalten te vertrekken.

'Hohoho! Ik heb niet voor niets op je gewacht...' De uil sloot zijn ogen. Het was een tijd lang stil. Vos begreep niet wat de uil van hem wilde en probeerde op zijn tenen aan hem voorbij te gaan toen de uil één oog opende en hem doordringend aan keek. Vos stond geschrokken stil. 'Wat is er?' vroeg Vos ongeduldig. 'Ik denk na', zei de uil. 'Oh, zo', zei Vos. De uil opende nu ook zijn andere oog. 'Wie op pad gaat, moet voor zijn vertrek, het avontuur van alle kanten bekijken om zich op het ergste voor te bereiden.' Vos probeerde te begrijpen wat de uil zei en keek naar het berkenbosje waar het avontuur op hem wachtte. 'Je bedoelt dat ik het avontuur van verschillende kanten moet bekijken voordat ik op weg ga?' De uil

was in zijn nopjes met het antwoord van zijn nieuwe leerling. ‘Je leert verrassend snel! Het is fijn om mijn kennis met je te delen.’

Met een aanloop liep Vos tegen de stam van de beuk op. De uil schrok zich een hoedje, maakte een sprongetje en stootte zijn hoofd tegen de tak die boven hem hing waarbij hij een paar kleine veertjes verloor. Vos knoopte zijn staart aan de onderste tak van de beuk. ‘Hopla!’ Hij hing op zijn kop en schommelde heen en weer en zag uit over het berkenbosje. ‘Zo nu zie ik het avontuur van een hele andere kant. Kijk, uil! Achter het berkenbosje ligt een meer... Nu weet ik meer dingen dan daarnet.’ Vos zwierde met een noodvaart langs de uil, liet los en plofte een eindje voor de beuk op de grond. De uil had zijn kop naar alle kanten gedraaid om Vos te kunnen volgen en kuchte. ‘Jij begrijpt er helemaal niks van.’ De uil benadrukte elk woord en keek Vos streng aan. ‘Het gaat niet om wat je ziet maar om de voorbereiding op wat je gaat zien.’ Vos was met stomheid geslagen. Eerst deed hij alles goed en nu niks meer.

‘Je moet voldoende eten meenemen...’ zei de uil. ‘Daar heb je een punt. Dat was ik helemaal vergeten’, onderbrak Vos de uil. Hij draaide zich vliegensvlug om en rende door het gat in het hek rechtstreeks terug naar zijn hol. Hij vond die uil met z’n weetjes zo gek nog niet. Vos kookte zeven eieren, stopte ze in zijn knapzak en rende weer terug. ‘Ah daar ben je weer’, zei de uil. ‘Je kunt nu onderweg je honger stillen. Maar heb je nagedacht over het gevaar dat overal op de loer ligt?’ Vos dacht even na, draaide zich om en schoot als een kogel terug naar zijn hol. Die uil toch, dat was me er eentje. Het kon geen toeval zijn dat hij hem had opgewacht. Even later kwam hij terug met zijn zakmes. Nu kon er niks meer misgaan. ‘Zo, kijk eens aan!’ De uil klapte met zijn vleugels. ‘Je leert het wel! Nu weet je je honger te stillen en gevaar op afstand te houden. Maar wat doe je er tegen als je heimwee hebt en eenzaamheid je overvalt?’ Vos slikte. Hij vond dat uil erg veel wist ook over dingen die je niet zag maar er wel waren. Hij liep terug naar zijn hol in gedachten verzonken. Toen hij in zijn hol stond, keek hij rond. Het was een fijn hol. Hij haalde het schilderijtje met het heuvellandschap van de muur en stopte het in zijn knapzak. ‘Dit is het mooiste wat ik heb’, zei Vos in zichzelf. Uil keek halsreikend uit naar zijn nieuwe leerling. Vos liet hem het schilderij zien. Uil vond het een goede keuze. ‘Een mooi en vertrouwd landschap. Goed tegen de eenzaamheid!’

Vos wierp zijn knapzak over zijn schouder. ‘Dan ga ik maar! Bedankt voor je wijze raad.’ De uil maakte zijn ogen groot. ‘Hohoho, mijn beste leerling! Dit is nog maar het begin. Ik heb je nog erg veel te leren over je avontuur!’ ‘Niet nodig. Ik ga goed voorbereid op pad! Toedeloel!’ Vos liep onder de beuk vandaan. ‘Ik heb niets aan dingen die ik weet als ik niemand heb om ze mee te delen.’ zei de uil. Vos stond stil maar was met zijn gedachten al bij het meer achter het berkenbosje. Misschien kon hij er wel zwemmen. De uil schraapte wel drie keer zijn keel en sprak: ‘Alleen is ook maar alleen.’ Vos keek de uil aan. Er welden tranen op in diens ogen. Hij had erg te doen met hem, pakte zijn schilderij met het heuvellandschap uit zijn knapzak en gaf het aan hem. ‘Een aandenken van je leerling. Goed tegen de eenzaamheid.’ Hij maakte een diepe buiging voor de uil en vertrok op weg naar het berkenbos, het meer, het grote avontuur!

Geschreven door Elard Pijnaken